

Sygn. akt VII U 1882/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 grudnia 2014 r.

**Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych**

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Małgorzata Jarząbek
Protokolant:	Wojciech Burczyński

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 10 grudnia 2014 r. w Warszawie

sprawy M. J.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania M. J.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 13 czerwca 2013 r., znak: (...)

oddala odwołanie.

Sygn. akt VII U 1882/13

UZASADNIENIE

M. J., w dniu 8 lipca 2013 r. złożył, za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. Inspektorat w L. (dalej zwany organem rentowym), odwołanie od decyzji tego organu z dnia 13 czerwca 2013r. W uzasadnieniu odwołania ubezpieczony wskazał, że jego aktualny stan zdrowia (dolegliwości bólowe w okolicy barkowej) nie pozwalają mu na podjęcie pracy (odwołanie k. 2 a.s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. w dniu 31 lipca 2013r. zajął stanowisko w sprawie i wniósł o oddalenie odwołania.

W uzasadnieniu odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wskazał, że ubezpieczony został w toku postępowania skierowany do Komisji Lekarskiej ZUS, która orzeczeniem z dnia 23 maja 2013 r. nie stwierdziła u niego niezdolności do pracy. Na tej podstawie decyzją z dnia 13 czerwca 2013r. (znak: (...)) organ rentowy odmówił wnioskodawcy prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (odpowiedź na odwołanie k. 3 -4 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

M. J., urodzony w dniu (...), w dniu 26 listopada 2012 r. wystąpił do organu rentowego z wnioskiem o przyznanie mu świadczenia rentowego (wniosek t. I, k. 1-4 a.r.). Do wniosku ubezpieczony załączył kwestionariusz dotyczący okresów składkowych i nieskładkowych (k. 5 a.r.).

W toku postępowania przed organem rentowym odwołujący został skierowany na badanie do Lekarza Orzecznika ZUS, który orzeczeniem z dnia 19 kwietnia 2013r. uznał, że M. J. nie jest osobą niezdolną do pracy (orzeczenie t. I, k. 25 a.r.).

Ze względu na wniesienie sprzeciwu, odwołujący skierowany został na badanie lekarskie przez Komisję Lekarską ZUS, która orzeczeniem wydanym w dniu 23 maja 2013 r. również uznała badanego za zdolnego do pracy (orzeczenie t. I, k. 39 a.r.).

W oparciu o powyższe orzeczenie organ rentowy wydał w dniu 13 czerwca 2013r. decyzję (znak: (...)) odmawiającą ubezpieczonemu prawa do świadczenia rentowego z tytułu niezdolności do pracy.

W uzasadnieniu decyzji organ rentowy podniósł, że ubezpieczony nie spełnia przesłanek wynikających z przepisów ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r., Nr 153, poz. 1227 ze zm.), a mianowicie stwierdzono,

że nie jest on niezdolny do pracy (decyzja t. I, k. 55 a.r.).

W związku z niekorzystną decyzją organu rentowego, M. J. złożył odwołanie do tut. Sądu, inicjując tym samym niniejsze postępowanie.

W toku postępowania Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w Warszawie dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych lekarzy specjalistów: ortopedy oraz neurologa celem ustalenia, czy odwołujący się jest osobą zdolną, czy też całkowicie lub częściowo niezdolną do pracy (postanowienie z dnia 14 sierpnia 2013 r. k. 7 a.s., postanowienie z dnia 19 maja 2014 r., postanowienie z dnia 25 sierpnia 2014 r.).

W oparciu o zgromadzone w sprawie materiały dowodowe Sąd ustalił, że M. J. z wykształcenia jest technikiem mechanikiem; ostatnio prowadził działalność gospodarczą (montaż okien). U odwołującego stwierdzono przewlekły zespół bólowy lewego barku bez istotnych powikłań neurologicznych. **Stwierdzone schorzenia wymagają dalszego leczenia i rehabilitacji, jednakże przy aktualnym stopniu zaawansowania i nasileniu objawów nie powodują istotnego upośledzenia funkcji organizmu ze względu na stan neurologiczny oraz długotrwałej niezdolności do pracy opiniowanego** (opinia biegłego neurologa B. A. k. 21 a.s.).

M. J. w 2010 r. doznał wielomiejscowego złamania kości obręczy barkowej lewej. Badaniem ortopedycznym rozpoznano u niego pourazową dysfunkcję lewej obręczy barkowej, istotne ograniczenie ruchomości stawu ramiennego lewego

i zaniki mięśniowe. Uwzględniając wywiad zawodowy, gdzie przewaga znacznego wysiłku fizycznego, wymagającego zaangażowania obu kończyn górnych, przebywania na wysokości, podnoszenia ciężarów dominuje w wykonywanej pracy, opiniowanie częściowej niezdolności do pracy jest zasadne. M. J. wymaga dalszych zabiegów rehabilitacyjnych oraz rokuje powrót do sprawności pod warunkiem poprawy zakresu ruchomości stawu ramiennego i odbudowy masy mięśniowej obręczy barkowej. Odwołujący z przyczyn ortopedycznych jest w dalszym ciągu niezdolny do pracy na okres do dnia 15 marca 2016 r. (opinia biegłego ortopedy G. K. (1) k.57-58 a.s.).

W piśmie z dnia 9 maja 2014 r. organ rentowy zakwestionował opinię biegłego ortopedy oraz wniósł o powołanie innego biegłego tej specjalności (pismo k. 64 a.s.).

Kolejny opiniujący w sprawie ortopeda rozpoznał u M. J. przebyte wygojone złamanie wieloodłamowe łopatki i obojczyka. Badaniem ortopedycznym nie stwierdzono, by ubezpieczony utracił zdolność do pracy. W zakresie kończyn nie występują dysfunkcje chwytności i wydolności chodu. **Ubezpieczony zdolny jest do pracy zgodnie z kwalifikacjami i umiejętnościami. Poprawa w sensie ortopedycznym polega na uzyskaniu**

prawidłowego zakresu ruchu i zrostu (opinia biegłego ortopedy M. G. k. 77-79 a.s.). W ocenie biegłego ortopedy

S. M. uzyskano znaczącą poprawę w zakresie sprawności ruchowej i funkcji lewej kończyny górnej. **Aktualny stopień upośledzenia sprawności narządu ruchu nie powoduje dalszej długotrwałej niezdolności do pracy, zgodnie z kwalifikacjami**

i umiejętnościami posiadanymi przez ubezpieczonego (opinia biegłego ortopedy S. M. 109-120 a.s.).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów zawartych w aktach sprawy i aktach rentowych. Zdaniem Sądu powołane wyżej dokumenty, w zakresie w jakim Sąd oparł na nich swoje ustalenia są wiarygodne, wzajemnie się uzupełniają i tworzą spójny stan faktyczny. Nie były one przez strony kwestionowane w zakresie ich autentyczności i zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy, a zatem okoliczności wynikające z treści tych dokumentów należało uznać za bezsporne i mające wysoki walor dowodowy.

Jednocześnie w toku sprawy Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych lekarzy specjalistów z zakresu neurologii oraz ortopedii celem jednoznacznego ustalenia stanu zdrowia odwołującego. W ocenie Sądu Okręgowego, opinie sporządzone przez trzech biegłych sądowych lekarzy ortopedów bezspornie wyjaśniły okoliczności dotyczące dysfunkcji ruchu ubezpieczonego. Opinie zostały bowiem wydane po przeprowadzeniu szczegółowego badania przedmiotowego odwołującego i wnikliwej analizie całości dokumentacji medycznej zawartej zarówno w aktach sądowych, jak i aktach rentowych ubezpieczonego. Opinie biegłych specjalistów są wyczerpujące, a także zostały sporządzone w sposób jasny i logiczny oraz nie pozostawiają wątpliwości, co do dokładnego określenia stanu zdrowia M. J.. Sąd odmówił wiarygodności opinii ortopedy G. K. (1), gdyż nie uwzględniała ona faktu poprawy stanu zdrowia ubezpieczonego oraz sprzeczna była z opiniami pozostałych dwóch biegłych ortopedów powołanych w sprawie.

Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd Okręgowy uznał, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy stanowi wystarczającą podstawę do wydania orzeczenia kończącego postępowanie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie M. J. od decyzji organu rentowego z dnia 13 września 2013 r., znak: (...) jest niezasadne i jako takie podlega oddaleniu.

W myśl art. 57 ust. 1. ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013 r., poz. 1440 z późn. zm.) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

1. jest niezdolny do pracy;
2. ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;
3. niezdolność do pracy powstała w okresach składkowych wymienionych w ustawie, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

W treści wskazanej powyżej regulacji zostały określone warunki konieczne do powstania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Warunki te muszą być spełnione łącznie.

Niezdolność do pracy jest kategorią ubezpieczenia społecznego łączącą się z całkowitą lub częściową utratą zdolności do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu bez rokowania jej odzyskania po przekwalifikowaniu (art. 12 ustawy). Przy ocenie stopnia i trwałości tej niezdolności oraz rokowania, co do jej odzyskania uwzględnia się zarówno stopień naruszenia sprawności organizmu, możliwość przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, jak i możliwość wykonywania pracy dotychczasowej lub podjęcia innej oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne

ubezpieczonego (art. 13 ust. 1 ustawy) (wyrok Sądu Najwyższego – Izba Administracyjna, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z 28 stycznia 2004 roku, II UK 222/03). Prawo do świadczenia rentowego z tytułu niezdolności do pracy przysługuje zatem w wypadku wypełnienia wszystkich przesłanek z art. 57 pkt.1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r.

Art. 12 powołanej wyżej ustawy rozróżnia dwa stopnie niezdolności do pracy - całkowitą i częściową. Zgodnie z ust. 3 w/w przepisu częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Z kolei całkowita niezdolność do pracy polega na utracie zdolności do wykonywania jakiegokolwiek pracy. Przesłanka niezdolności do jakiegokolwiek pracy odnosi się do każdego zatrudnienia w innych warunkach niż specjalnie stworzone na stanowiskach pracy odpowiednio przystosowanych do stopnia i charakteru naruszenia sprawności organizmu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 grudnia 2000 roku, II UKN 134/00 i z dnia 7 września 1979 r., II URN 111/79).

Przechodząc do merytorycznej oceny zasadności złożonego przez ubezpieczonego odwołania wskazać należy, że zaskarżona decyzja organu rentowego jest prawidłowa, gdyż odpowiada rzeczywistemu stanowi rzeczy. W przedmiotowej sprawie, Sąd uwzględnił wszystkie opinie wydane przez biegłych i uznał je za wyczerpujące, poddające wszechstronnej analizie stan zdrowia ubezpieczonego w odniesieniu do jego możliwości zawodowych. Biegli są bowiem doświadczonymi specjalistami z tych dziedzin medycyny, które odpowiadały schorzeniom ubezpieczonego. Opinię wydali po zapoznaniu się z wszystkimi dokumentami leczenia przedłożonymi przez ubezpieczonego oraz po przeprowadzeniu badania odwołującego się. W ocenie Sądu biegli rzeczowo uzasadnili swoje stanowisko odnośnie zdiagnozowanych u wnioskodawcy schorzeń i ich wpływu na jego zdolność do pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami.

Na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, Sąd doszedł do przekonania, że schorzenia wskazane przez biegłych nie ograniczają możliwości zarobkowania ubezpieczonego. Według zgodnej oceny biegłych ortopedów S. M. oraz M. G. stwierdzone u odwołującego schorzenia, przy uwzględnieniu stopnia ich zaawansowania oraz współistnienia nie naruszają jednak sprawności jego organizmu w stopniu uniemożliwiającym mu wykonywanie pracy zarobkowej zgodnie z posiadanymi kwalifikacjami. W zakresie kończyn nie występują dysfunkcje chwytności i wydolności chodu stwierdzono prawidłowy zakres ruchu i wzrostu oraz znaczącą poprawę w zakresie sprawności ruchowej i funkcji lewej kończyny górnej.

Z tych też względów ubezpieczony nie spełnia przesłanek uzasadniających przyznanie na jego rzecz prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy wymienionych w art. 57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013 r., poz. 1440 z późn. zm.).

W tej sytuacji Sąd, w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, w tym zwłaszcza opinie biegłych sądowych uznał, że odwołanie ubezpieczonego nie zasługuje na uwzględnienie i zgodnie z art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie.

z/ (...)